

Letter to Editor

Health Diplomacy in the Covid-19 Pandemic

*Soheila Rajaie¹

1. MSc, Department of Health Economics, Faculty of Health Management and Information Sciences, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran.

Use your device to scan
and read the article online

Citation: Rajaie S. (2020). [Health Diplomacy During the Covid-19 Pandemic (Persian)]. *Journal Strategic Studies of Public Policy*, 10(37), 418-421.

The general concept of global health diplomacy, including the description and explanation of methods aimed at increasing the coordination of countries to improve global health, first emerged in 1851 at the first European Health Conference. In recent years, health diplomacy, as an international mechanism of governments in the face of global health threats, has become one of the main priorities of societies concerning foreign policy. Furthermore, it is included in the category of informal diplomacy. In other words, health diplomacy has become increasingly essential during the Covid-19 pandemic as art and method of international relations. Besides, it is considered a transnational mechanism for controlling global health harms; it has facilitated trials of countries, including developing countries. Given Iran's strategic position and vital need to develop health diplomacy in the global arena, further attention from policymakers and political activists in the field of international relations is required to develop an effective model to achieve the utmost existing capacities and potentials in this respect.

■ ■

*** Corresponding Author:**

Soheila Rajaie

Address: Department of Health Economics, Faculty of Health Management and Information Sciences, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran.

E-mail: rajaie70@yahoo.com

نامه به سردبیر دیپلماسی سلامت در دوران همه‌گیری کووید - ۱۹

* سهیلا رجایی^۱

۱. دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه اقتصاد سلامت، دانشکده مدیریت و اطلاع‌رسانی پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی ایران، تهران، ایران.

جناب آقای دکتر حاجیانی

سردبیر محترم فصلنامه مطالعات راهبردی سیاست‌گذاری عمومی

مفهوم کلی دیپلماسی جهانی بهداشت^۱ شامل توصیف و تبیین شیوه‌هایی با هدف افزایش هماهنگی کشورها به منظور بهبود سلامت جهانی برای اولین بار در سال ۱۸۵۱ میلادی در اولین کنفرانس بهداشت کشورهای اروپایی پدید آمده است. به بیانی دیگر طرفداران این مفهوم، آن را به عنوان فرایند پاسخ دادن به خطرات و چالش‌های تهدیدکننده سلامت جهانی توصیف می‌کنند (Adams, Novotny & Leslie, 2008). نمونه‌های اخیر این چالش‌های بهداشت جهانی شامل شیوع ویروس سارس در سال ۲۰۰۳، ابولا در سال‌های ۲۰۱۴-۲۰۱۶ و نیز ویروس کووید - ۱۹ در سال ۲۰۱۹ میلادی است که از مرزهای ملی عبور و تقاضای بیشتری را برای انسجام و هماهنگی دیپلماتیک در سطح بهداشت جهانی ایجاد کرده

است (Davies, Elbe, Howell & McInnes, 2014).

دیپلماسی سلامت در سال‌های اخیر به عنوان سازوکار بین‌المللی دولت‌ها در مواجهه با تهدیدات سلامت جهانی به یکی از اولویت‌های اصلی جوامع در حوزه سیاست خارجی مبدل شده است و در دسته دیپلماسی‌های غیررسمی^۲ قرار می‌گیرد (Afshari, Ahmadi Teymourlouy, Asadi-Lari & Maleki, 2020) و دیپلمات‌ها دیگر فقط با دیپلمات‌ها و هم‌تایانشان در کشورهای دیگر گفت‌وگو نمی‌کنند، بلکه آن‌ها باید با بخش خصوصی، سازمان‌های غیردولتی، دانشمندان، فعالان حوزه سلامت و رسانه‌ها ارتباط برقرار کنند تا بتوانند نقشی فعال در عرصه بهبود چالش‌های سلامت جهانی ایفا کنند (Berridge, 2005).

رابرت کوپر^۳ یکی از برجسته‌ترین دیپلمات‌های اروپا بیان می‌کند: «در گذشته تنها کافی بود که یک کشور از خودش مراقبت کند، اما امروز این دیگر کافی نیست» (Kickbusch, Silberschmidt & Buss,

1. Global Health Diplomacy

2. Informal diplomacy

3. Robert Cooper

* نویسنده مسئول:

سهیلا رجایی

نشانی: تهران، دانشگاه علوم پزشکی ایران، دانشکده مدیریت بهداشت و اطلاع‌رسانی، گروه اقتصاد سلامت.

پست الکترونیکی: rajaie70@yahoo.com

سیاست‌گذاری و مدیریت نظام سلامت به منظور تدوین الگویی کارآمد برای حضوری فعال در عرصه حل‌وفصل مسائل حیاتی نظام سلامت هستیم تا بتوان از ظرفیت‌ها و پتانسیل‌های موجود در این حوزه بیشترین منافع را در جهت صیانت از سلامت جامعه در شرایط بحران و تحریم کسب کرد.

با توجه به اهمیت روزافزون امنیت سلامت در جهان و بروز بیماری‌های نوپدید و نیز با توجه به موقعیت حساس ایران در جهان، پیشنهاد می‌شود کمیته ملی دیپلماسی سلامت با حضور متخصصان در حوزه‌های مؤثر با هدف حل‌وفصل عالمانه و دیپلماتیک مشکلات و چالش‌های دارویی و درمانی کشور از جمله تأمین واکسن کووید-۱۹ و داروهای حیاتی بیمارانی همچون بیماران قلبی-عروقی و دیابتی و نیز بیماران سرطانی تشکیل شود.

ملاحظات اخلاقی

پیروی از اصول اخلاق پژوهش

تمامی اصول اخلاق پژوهش در این مقاله رعایت شده است.

حامی مالی

این تحقیق هیچ گونه کمک مالی از سازمان‌های تأمین مالی در بخش‌های عمومی، تجاری یا غیرانتفاعی دریافت نکرد.

تعارض منافع

بنابر اظهار نویسنده این مقاله تعارض منافع ندارد.

این بدان معناست که جمعیت سالم برای رفاه، امنیت و ثبات اقتصادی ضروری است و نیز وجود سلامتی ناقص و ضعیف در جامعه به دوام سیاسی و اقتصادی هر کشور آسیب می‌زند و تهدیدی برای منافع اقتصادی و سیاسی کشورهای دیگر نیز به شمار خواهد رفت.

با شیوع و طغیان گسترده کووید-۱۹ در عرصه سلامت جهانی، کنترل این بیماری همه‌گیر، بدون همکاری‌های بین‌المللی به دلیل ماهیت فرامرزی آن غیرممکن است و سازمان‌های بین‌دولتی باید نقش مهمی در آمادگی و واکنش مناسب در مقابل این همه‌گیری داشته باشند (Kuznetsova, 2020). در واقع دیپلماسی سلامت در دوران همه‌گیری کووید-۱۹ به عنوان یک هنر و یک روش در راستای روابط بین‌الملل بیش از پیش اهمیت یافته و به عنوان سازوکار فراملی در جهت کنترل آسیب‌های جهانی سلامت، زمینه‌ای را برای کارآزمایی کشورها از جمله کشورهای در حال توسعه را فراهم کرده است.

در ایران نیز به دلیل وجود تحریم‌های چندجانبه و ظالمانه کشورهای غربی و آمریکایی، چالش‌های اقتصادی و دارویی فراوانی ایجاد شده است که بدون حل‌وفصل مناقشات بین‌المللی و رایزنی با کشورهای دیگر از طریق دیپلماسی سلامت که به عنوان «قدرت نرم» از آن یاد می‌شود عبور از این شرایط امکان‌پذیر نیست. این قدرت می‌تواند به عنوان یکی از بازیگران اصلی در عرصه رفع محدودیت‌های بین‌المللی بهداشتی و درمانی در ایران نقشی مهم را ایفا کند. با توجه به جایگاه راهبردی و نیاز حیاتی ایران به توسعه دیپلماسی سلامت در عرصه جهانی، نیازمند همکاری و هم‌اندیشی بیش از پیش سیاست‌گذاران، فعالان سیاسی در حوزه روابط بین‌الملل، متخصصان در حوزه‌های پزشکی و بهداشتی، اقتصاد سلامت،

References

- Adams, V., Novotny, T. E., & Leslie, H. (2008). Global health diplomacy. *Medical Anthropology*, 27(4), 315-23. [DOI:10.1080/01459740802427067] [PMID]
- Afshari, M., Ahmadi Teymurlouy, A., Asadi-Lari, M., & Maleki, M. R. (2020). Global health diplomacy for noncommunicable diseases prevention and control: A systematic review. *Globalization and Health*, 16(1), 41. [DOI:10.1186/s12992-020-00572-5] [PMID] [PMCID]
- Berridge, G. (2005). *Diplomacy: Theory and practice*. London: Palgrave Macmillan. <https://books.google.com/books?id=ihCFDAAAQBAJ&dq>
- Davies, S. E., Elbe, S., Howell, A., & McInnes, C. (2014). Global health in international relations: Editors' introduction. *Review of International Studies*, 40(5), 825-34. [DOI:10.1017/S0260210514000308]
- Kickbusch, I., Silberschmidt, G., & Buss, P. (2007). Global health diplomacy: The need for new perspectives, strategic approaches and skills in global health. *Bulletin of the World Health Organization*, 85(3), 230-2. [DOI:10.2471/BLT.06.039222] [PMID] [PMCID]
- Kuznetsova, L. (2020). Covid-19: The world community expects the World Health Organization to play a stronger leadership and coordination role in pandemics control. *Frontiers in Public Health*, 8, 470. [DOI:10.3389/fpubh.2020.00470] [PMID] [PMCID]